

Dosarul nr. 3ra-682/23
2-21138776-01-3ra-26062023

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – V. Ciumac
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Minciuna, E. Palanciuc, V. Negru

ÎNCHEIERE

13 martie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător

Judecători

Stela Procopciuc

Diana Stănilă

Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului depus de Viorel Morari,
în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea depusă de către
Viorel Morari împotriva Procuraturii Generale, terț Consiliul Superior al
Procurorilor privind contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei din 19 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

constată:

La 20 septembrie 2021, Morari Viorel a depus acțiune în contencios
administrativ împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul
Superior al Procurorilor privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 06.09.2021 a primit prin poștă,
recomandat, ordinul Procurorului General nr.1294-p din 12 august 2021 cu privire la
încetarea raportului de serviciu, potrivit căruia: s-a sistat executarea ordinului
Procurorului General nr.106-p din 23.01.2020 cu privire la suspendarea din funcție a
procurorului Viorel Morari, de la 12 august 2021; s-a încetat raporturile de serviciu
cu procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, dl Viorel Morari, de la 12.08.2021 în
legătură cu neexprimarea unei opțiuni asupra altei funcții de procuror pe care să o
ocupe după încetarea mandatului.

Reclamantul a relatat că, la 07.09.2021 sub nr.2979 a depus cererea prealabilă
prin care a solicitat anularea ordinului Procurorului General nr.1294-p din 12 august
2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu, ca ilegal. La 13.09.2021 sub nr.7/3-
217/19-689 Procurorul General Alexandr Stoianoglo, prin scrisoare, a informat că
cererea prealabilă a fost respinsă. Astfel, actul administrativ individual defavorabil -
ordinul Procurorului General nr.1294-p din 12 august 2021 cu privire la încetarea
raportului de serviciu este ilegal și pasibil a fi anulat, iar răspunsul la cererea
prealabilă este formal.

A invocat reclamantul că, conform art.25 alin. (4) din Legea nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, mandatul de procuror-șef al procuraturii este de 5 ani. Prin ordinul Procurorului General nr.42-p din 11.01.2020 cu privire la suspendarea din funcție a fost suspendat din funcția de procuror. Consiliul Superior al Procurorilor, prin Hotărîrea nr.1-2/2020 din 23.01.2020, a eliberat acordul în vederea suspendării din funcția de procuror-șef al Procuraturii Anticorupție a domnului Viorel Morari. În cazul menționat, dacă nu a fost probată vinovăția procurorului sau dacă a fost pronunțată o sentință de achitare ori de încetare a procesului penal pe motiv de reabilitare, suspendarea din funcție încetează, iar procurorul este restabilit în toate drepturile anterioare. În atare circumstanțe, a fost suspendat pe perioada urmăririi penale în ianuarie 2020, ceea ce presupune încetarea temporară a relațiilor de muncă cu restabilirea ulterioară în funcția deținută, în anumite condiții prevăzute de art.55 din Legea cu privire la Procuratură. Astfel, fără a avea o finalitate pe cauza penală, care a servit temei pentru suspendarea din funcția de procuror, șef al Procuraturii Anticorupție, sunt încetate ilegal raporturile de muncă.

A notat reclamantul că, afirmația Procurorului General, Alexandr Stoianoglo din răspunsul nr.7/3-217/19-689 din 13.09.2021 că, suspendarea provizorie de a exercita atribuțiile de serviciu nu implică extinderea termenului de expirare a mandatului de procuror-șef al Procuraturii nu este bazată pe prevederile legale, dar reprezintă o interpretare eronată a legislației. Mai mult, ilegalitatea ordinului Procurorului General nr.1294-p din 12 august 2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu rezidă și din faptul precum că reclamantul a contestat în instanța de contencios administrativ ordinul prin care s-a constatat expirarea de drept a mandatului de procuror, șef al Procuraturii Anticorupție.

A reținut reclamantul că, nu sunt întrunite condițiile legale conform art.57 alin.(1) lit.c) din Legea nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, pentru încetarea raporturilor de serviciu de drept în circumstanțe ce nu depind de voința părților, deoarece din cauza suspendării din funcție nu a putut expira termenul pentru care a fost numit în funcție și nici a putut să aleagă o altă funcție. Pe cale de consecință, din aceleași motive, Procuratura Generală nu putea să constate nici refuzul lui Viorel Morari de a fi numit în altă funcție de procuror. Nu a fost respectat nici termenul de 5 zile prevăzut de art.57 alin.(2) din Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, or, ordinul Procurorului General nr.668-p cu privire la încetarea de drept a mandatului constituțional a fost emis la 27 aprilie 2021. Nu a fost respectată procedura de contrasemnare de către șefii subdiviziunilor Procuraturii Generale, care urmau să confirme legalitatea acestuia, iar conform art.122 alin.(3) din Codul administrativ sancțiunea lipsei contrasemnării este nulitatea actului.

A menționat reclamantul că, ordinul contestat contravine art. 33 alin.(1) lit. b) din Legea nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, care stipulează că independența procurorului este asigurată prin procedurile de numire, de suspendare și de eliberare din funcție. Ordinul contestat a fost emis contrar prevederilor pct.8.31 și pct.8.32 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărîrea nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016. Astfel, în pct.8.31 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor este prevăzut că, în perioada de 3 luni până la expirarea mandatului, însă nu mai târziu de 15 zile înainte de expirarea mandatului, procurorul-șef își alege o funcție vacantă de procuror din lista funcțiilor vacante

anunțate de către Consiliu, altele decât cele de conducere. Opțiunea cu privire la funcția aleasă se exprimă în scris. Totodată, potrivit pct.8.32 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, în cazul în care procurorul-șef nu și-a ales o funcție vacantă în termenul indicat de pct.8.31 sau nu a ocupat o altă funcție de conducere în cadrul concursului, Consiliul propune Procurorului General eliberarea din funcție a fostului procuror-șef. Or, încetarea relațiilor de serviciu cu procurorul Viorel Morari nu a fost examinată de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Reclamantul a mai invocat că, ordinul Procurorului General nr.294-p din 12 august 2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu constituie o încălcare flagrantă a următoarelor principii, prevăzute de Codul administrativ: de proporționalitate (art.29 din Codul administrativ), de securitate a raporturilor juridice (art.30 din Codul administrativ); de motivare (art.31 din Codul administrativ). Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde, în cazul actelor administrative defavorabile, o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Încetarea raporturilor de serviciu cu reclamantul este rezultatul acțiunii de răfuială, presiune și hărțuirii la locul de muncă, fapt confirmat prin scrisoarea Avocatului Poporului nr.03-104/21 din 28.07.2021, iar acțiunea ordinului contestat va permite administrației să continue abuzurile sale.

A opinat reclamantul că, în contextul respingerii cererii prealabile, Procuratura Generală interpretează tendențios prevederile Legii nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură și a Codului administrativ, iar răspunsul semnat de către Procurorul General la cererea prealabilă nu conține analiza alegațiilor invocate. Astfel, Procurorul General, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, nu acționează cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care i-a fost atribuit dreptul respectiv, dar o face tendențios și abuzînd de funcția pe care o deține, contrar actelor legislative și normative departamentale.

A solicitat reclamantul anularea ordinului Procurorului General nr.1294-p din 12 august 2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu, ca fiind ilegal.

Prin hotărârea din 18 aprilie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a admis acțiunea în contencios administrativ depusă de Viorel Morari.

S-a anulat ordinul Procurorului General nr.1294-p din 12 august 2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu, ca ilegal (f.d. 197, 219-225, vol.I).

La data de 22 aprilie 2022, Consiliul Superior al Procurorilor a depus apel împotriva hotărârii din 18 aprilie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea depusă de Morari Viorel să fie respinsă.

La data de 03 mai 2022, Procuratura Generală a depus apel împotriva hotărârii din 18 aprilie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea depusă de Morari Viorel să fie respinsă.

Prin decizia din 19 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău, au fost admise cererile de apel înaintate de Procuratura Generală și Consiliul Superior al Procurorilor.

S-a casat integral hotărârea din 18 aprilie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o decizie nouă prin care.

S-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Morari Viorel împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor privind contestarea actului administrativ.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, Procuratura Generală a întreprins toate măsurile corespunzătoare pentru a acorda reclamantului/intimat posibilitatea reală de a-și alege o funcție vacantă de procuror, însă reieșind din conduita exteriorizată de către Viorel Morari, care a exprimat dezinteres în valorificarea drepturilor sale și nu a formulat nici o opțiune față de funcțiile vacante disponibile și admisibile, ultimul a refuzat la realizarea posibilității de a fi încadrat într-o altă funcție de procuror.

Cu referire la argumentul invocat de reclamant precum că, de către Procuratura Generală și Consiliul Superior al Procurorilor nu i-au fost prezentate locurile vacante de procuror, instanța de apel îl consideră ca fiind neîntemeiat, or potrivit materialelor cauzei se atestă că, la 29.04.2021, Consiliul Superior al Procurorilor a publicat anunț pentru suplinirea funcțiilor vacante de: procuror în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (3 unități); procuror în Procuratura Anticorupție (1 unitate). Totodată, prin scrisoarea din 28.04.2021, a fost expediată în adresa reclamantului, copia ordinului nr. 668-p din 27.04.2021 și lista locurilor vacante (15 funcții) la data de 27.04.2021, însă potrivit avizului de recepție, se atestă că acesta nu a fost reclamat de către Viorel Morari, deși a fost înștiințat de oficiul poștal. La fel, secția resurse umane a Procuraturii Generale a expediat în adresa reclamantului lista locurilor vacante (3 funcții) la data de 16.06.2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție. Astfel, reieșind din cele menționate, Procuratura Generală la caz a depus toată diligența corespunzătoare în vederea respectării drepturilor fundamentale ale reclamantului Viorel Morari la muncă.

A reținut instanța de judecată că, actul administrativ individual contestat - ordinul nr.1294-p din 12.08.2021, prin care s-au încetat raporturile de serviciu cu procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, dl Viorel Morari, a fost emis de către Procurorul General în conformitate cu legislația în vigoare, prin urmare autoritatea și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege, iar careva temeieri ce ar duce la nulitatea acestuia nu au fost constatate. Prin urmare, nu poate servi drept temei pentru admiterea acțiunii argumentele intimatului din acțiunea înaintată, or, dezacordul reclamantului/intimat cu actul contestat nu justifică de la sine legalitatea pretenției.

Cu referire la argumentul intimatului, precum că, termenul de emitere a ordinului nr.1294-p din 12.08.2021 a fost încălcat, instanța a considerat că acest argument este neîntemeiat, or art.57 alin.(2) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016, prevede că, încetarea raporturilor de serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința părților se face prin ordin al Procurorului General, în termen de 5 zile lucrătoare de la intervenirea sau aducerea la cunoștința Procurorului General a cazului respectiv. Prin urmare, instanța de fond eronat a ajuns la concluzia că, termenul adoptării ordinului de încetare a raporturilor de serviciu în privința lui Viorel Morari urma să se calculeze în funcție de data (15.06.2021) la care acesta a luat cunoștință de Ordinul Procurorului General nr.668-p din 27.04.2021, or începând cu 15.06.2021 Procuratura Generală

urma să manifeste întreaga diligență și să asigure toate măsurile pentru a garanta eficient încadrarea într-o altă funcție de procuror a domnului Viorel Morari. Drept urmare, termenul de 5 zile a intervenit de la data când a intervenit sau a fost adus la cunoștința Procurorului General faptul că reclamantul/intimat Viorel Morari refuză de a fi numit într-o altă funcție de procuror, fapt ce atestă că, ordinul contestat a fost emis în termenul prevăzut de lege.

A mai invocat instanța de apel că, instanța de fond neîntemeiat a stabilit că, pct.8.31 și 8.32 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.12-225/16 din 14.09.2016 sunt incidente cazului dat, or, acestea se referă nemijlocit la procedura concursului de promovare pentru care Viorel Morari nu a aplicat și nu s-a înscris în lista procurorilor care solicită numirea în funcția de procuror, anunțat de Consiliul Superior al Procurorilor. Întrucât, raporturile juridice, care se formează urmare a încheierii mandatului de procuror-șef implică ca părți, Procurorul General și procurorul nemijlocit, nefiind incidentă participarea Consiliului Superior al Procurorilor.

A susținut că incidența competenței Consiliului Superior al Procurorilor aferent eliberării din funcție a procurorilor este aplicabilă doar în situația când aceasta se dispune sub forma sancțiunii disciplinare, iar la caz raporturile de serviciu ale reclamantului/intimat au încetat de drept în circumstanțe ce nu depind de voința părților.

De asemenea, nu pot servi drept temei pentru admiterea acțiunii nici avizul Avocatului Poporului din 04.06.2021, care poartă un caracter recomandabil și nu obligatoriu.

A menționat Curtea de Apel Chișinău că, raporturile de serviciu ale reclamantului/intimat au încetat de drept în circumstanțe ce nu depind de voința părților, prin urmare motivarea acestui act administrativ individual nu a fost obligatorie, din moment ce art. 57 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016, prevede expres temeiul încetării raporturilor de serviciu.

Drept urmare, instanța de apel a reținut că, argumentele invocate de intimat și preluate de instanța de fond, nu sunt susceptibile să determine anularea ordinului Procurorului General nr.1294-p din 12.08.2021 cu privire la încetarea raportului de serviciu. Or, de către autoritatea pârâtă, Procuratura Generală, a fost respectată procedura de emiteră a actului administrativ contestat care a fost emis în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței.

La 21 mai 2023 Viorel Morari, a depus recurs nemotivat, iar la data de 27 iunie 2023 a depus cerere de recurs motivată împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei decizii noi prin care să fie menținută hotărârea instanței de fond.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanța de apel a încălcat normele de drept material, deoarece nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea, precum și prin erorile comise a admis încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului.

A indicat recurentul că, instanța de apel a ignorat avizul din 04 iunie 2021 a Avocatului Poporului, în temeiul art.17 și art.24 alin.(1) al Legii nr.52 din 03.04.2014 cu privire la Avocatul Poporului (Ombudsmanul), prin care a fost recomandat a înceta imediat oricare acțiuni de răfuială, presiune, dezavantajare, discriminare (sub formă

de concediere, suspendare, retrogradare, refuzul la promovarea în funcție sau instruire, transferul represiv, anulare a primelor, a înlesnirilor sau a altor beneficii, hărțuire sau alt tratament represiv, precum și amenințările cu astfel de acțiuni), care rezultă sau sunt în legătură cu dezvăluirea publică, în privința avertizorului de integritate Viorel Morari.

Totodată, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 52 din 03.04.2014 „Cu privire la Avocatul Poporului (Ombudsmanul)”, care prevede, că „autoritatea sau persoana cu funcție de răspundere care a primit avizul este obligată să-l examineze în termen de 30 de zile și să comunice în scris Avocatului Poporului despre măsurile luate în vederea remedierii situației”. Prin urmare, instanța a ignorat că atât Procuratura Generală, cât și Consiliul Superior al Procurorilor aveau obligația să examineze și să comunice în scris despre măsurile întreprinse întru punerea în aplicare a recomandărilor Avocatului Poporului.

Recurentul a mai relatat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, deoarece a ignorat că Procurorul General A. Stoianoglo nu a fost în drept să emită ordinul nr. 1294-p din 12.08.2021 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu”, obiect al prezentului dosar, atât timp cât exista un litigiu în contencios administrativ pendinte și ordinul inițial nr. 668-p din 27.04.2021 „Cu privire la încetarea de drept a mandatului constituțional”, cel care a servit temei pentru emiterea următorului ordin, a fost suspendat de drept, în conformitate cu art. art. 171 alin. alin. (4), (5) și 214 din Codul administrativ, pînă la soluționarea chestiunii referitoare la suspendare de către instanțele de judecată.

A susținut că, instanța de apel a confundat lista funcțiilor vacante cu lista funcțiilor scoase la concurs sau anunțurile cu privire la organizarea concursurilor pentru ocuparea funcțiilor vacante de procuror. Or, se scot la concurs doar unele funcții, iar dacă funcția ar fi selectată pentru numire, aceasta nu poate fi scoasă la concurs. Publicarea anunțurilor cu privire la organizarea concursurilor pentru ocuparea anumitor funcții de procuror nu este similară listei funcțiilor vacante, deoarece nu era necesară participarea la concurs, dar selectarea unei funcții vacante din cele existente

A concluzionat recurentul că instanța de apel eronat a constatat că, încetarea raporturilor de serviciu care a avut loc cu încălcarea procedurii prevăzute de lege, cu nerespectarea actelor normative, contrară Constituției Republicii Moldova, care avea ca scop persecutarea pentru criticile aduse, inițiată în perioada suspendării în legătură cu pornirea urmăririi penale, este de fapt o ingerință în independența și inamovibilitatea funcției de procuror.

Consideră recurentul că, instanțele judecătorești sunt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre.

La data de 11 iulie 2023, Consiliul Superior al Procurorilor, a depus referință prin care a solicitat declararea recursului depus de Viorel Morari, inadmisibil, cu menținerea în vigoare a deciziei instanței de apel.

La data de 18 iulie 2023, Procuratura Generală, a depus referință prin care a solicitat declararea recursului depus de Viorel Morari, inadmisibil, cu menținerea în vigoare a deciziei instanței de apel.

Conform art. XI alin. (1) și (3) din Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. IV, V pct.1–9 și 11–16 și art. VII, care vor intra în vigoare la 01 septembrie 2023.

Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Respectiv, recursul depus de Viorel Morari, a fost depus până la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, și va fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Potrivit art. 245 alin. (1) din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului), recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat de către Curtea de Apel Chișinău la data de 19 aprilie 2023, care a fost expediată recurentului la data de 20 aprilie 2023 (f.d. 189). Astfel, la data de 21 aprilie 2023 recurentul a depus cerere de recurs nemotivată.

Alineatul (2) al art. 245 din Codul administrativ (în vigoare la data depunerii recursului), prevedea că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că copia deciziei motivate a instanței de apel a fost notificată recurentului la data de 16 iunie 2023 (f.d. 196).

La data de 27 iunie 2023, Viorel Morari, a depus recursul motivat împotriva deciziei din 19 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 197).

Astfel, recursul depus de Viorel Morari, împotriva deciziei din 19 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Viorel Morari, în raport cu materialele cauzei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Conform art. 246 alin. (2) din Codul administrativ, în vigoare la data depunerii recursului, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a) - f).

Din analiza prevederilor citate, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, depus până la data de 01 septembrie 2023, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate la art. 246 alin. (2) din Codul administrativ ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii.

În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul ne devolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ, în vigoare la data depunerii recursului. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Viorel Morari, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cadrul examinării cauzei și cererea de apel, care au fost analizate de către prima instanță și Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate corespunzător.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretinsei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

De asemenea, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Viorel Morari.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Viorel Morari, se declară inadmisibil.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc